

[Pia Gjellerup]

tale om at prøve sagerne ved domstolene, for det kunne man ikke være bekendt over for skatteyderne. Den minister, det er den minister, der stadig er skatteminister. Jeg skal på den baggrund hilse Folketingets ærede medlemmer og sige, at vi får travlt.

Dette lovforslag ændrer snesevis af bestemmelser mere eller mindre tilfældigt og mere eller mindre vidtgående. Vi kan vente en række uklarheder, som altså så efter skatteministerens devise skal behandles i Skatteudvalget og her i salen og ikke finde deres naturlige afklaring ved domstolene, sådan som det ellers er normalt i dansk forvaltning og i dansk lovgivning.

Når vi så får alle disse mange lovforslag, som skal afklare eller fjerne uklarheder, vil det til den tid blive markedsført under et begreb som forenkling, eller man finder måske på at lave en særlig forklaringspakke.

Det, der lægges op til i dag, kan snarere kaldes forvirring. Nogen lettelse er der i hvert fald ikke tale om for den almindelige dansker, men for skatteministeren er der en lejlighed til at foretage nogle ret så store armbevægelser, og dem kan vi så iagttage i dagene her omkring fremsættelsen af skatteforvaltningslovforslaget.

Meget store dele af lovforslaget er præget af denne lyst til at slå huller i luften, men vi skal fra Socialdemokratiets side ikke stille os hindrende i vejen for skatteministerens motionsøvelser – ikke hvis der blot er tale om omformuleringer og flytninger af et tilfældigt udvalg af paragraffer fra den ene lov til den anden.

Men vi vil ikke deltage i skatteministerens fortsatte nedbrydning af skattesystemet gennem uklare formuleringer, utilsigtede – eller de er måske tilsigtede – ændringer og udbredt lovusikkerhed. Udvalgsarbejdet vil komme til at udbyde dette, og det burde være i alles interesse.

Enkelte dele af lovforslaget er dog udtryk for et udpræget ønske fra skatteministerens side om at nedbryde skattesystemet. Selve lovbestemmelserne kan ved første øjekast se ret så uskyldige ud, men man læser dem én gang til med nogle andre øjne, når man har læst bemærkningerne. Her ruller skatteministeren sig ud med sine proklamationer.

Især bemærkningerne til paragrafferne 60 og 61 osrer af en ubehagelig mistillid til skattemyndighederne – og jeg vil faktisk tillade mig at kalde det på grænsen til uhæderlige sproglige

knøb – ud over at der direkte opsættes den ene barriere efter den anden for skattemyndighedernes muligheder for overhovedet at udøve den virksomhed, der er tiltænkt.

Lad mig tage de uhæderlige sproglige knøb først, og så vil jeg tillade mig at citere et par afsnit fra bemærkningerne til § 60. Her står:

»Retningslinierne for skatteligningen må være, at der er en forhåndsformodning for rigtigheden af de selvangivne indkomster og formuer.

Dette såkaldte officialprincip leder til, at de skattelignende myndigheder må påtage sig bevisbyrden for, at de rigtigt opgjorte indkomster og formuer afviger fra de selvangivne.«

Jeg må sige til skatteministeren, at han har haft fat i en forkert grundbog til det juridiske studium. Enten er der en forhåndsformodning, eller også er der et officialprincip, og officialprincippet har intet med en bevisbyrde at gøre. Officialprincippet handler om, at forvaltningen er forpligtet til at indhente relevante oplysninger til belysning af sagen før sagens afgørelse.

Videre i bemærkningerne hedder det:

»Udgangspunktet er, at skatteyder med sin selvangivelse har givet fyldestgørende oplysninger. Ønsker ligningsmyndigheden flere oplysninger, må den selv skaffe dem, medmindre det er væsentlig lettere for skatteyder at fremskaffe dem.«

Der lyder næsten mellem linierne et »øv-bøv« til skattemyndighederne: Hvis de virkelig har noget at sige til skatteyderen, så må de virkelig selv finde ud af det! Og så gentages det nok en gang:

»Ligningsmyndigheden skal på eget initiativ indhente og fremdrage alle relevante oplysninger for skatteansættelsen, uanset hvilket resultat disse oplysninger måtte føre til.«

Jeg kan konstatere, at skatteministeren selv må have formuleret de bemærkninger, jeg her citerer, og en række af de andre. Vi har kunnet konstatere det ved at se, at de udkast, der har været til skatteforvaltningsloven, heller ikke har haft denne form for sprogbrug.

Bestemmelserne ændrer markant i en urimelig retning, som vil betyde, at den almindelige skatteyder kommer til at betale stadig mere i skat, nemlig både sin egen og skattesnydernes. Det kalder skatteministeren retssikkerhed!

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg vil henstille, at vi overholder taletiderne.